

Arrest

**nr. 64 576 van 11 juli 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 april 2011 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die volgens haar verklaringen het Rijk binnenkwam op 9 maart 2011, diende op 14 maart 2011 een asielaanvraag in. Die dag werd, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoekende partij voorheen in Frankrijk verbleef.

1.2. Op 17 maart 2011 verzocht verwerende partij, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Franse autoriteiten om de terugname van verzoekende partij.

1.3. De Franse autoriteiten willigden op 1 april 2011 het terugnameverzoek in.

1.4. Verzoekende partij diende bij aangetekende zending van 6 april 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.5. Verwerende partij nam op 8 april 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partij om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard.

1.6. Verwerende partij nam op 8 april 2011 tevens de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [K. A.]

[...]

van nationaliteit te zijn: Kosovo

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat hij op 09.03.2011 is toegekomen in België. Op 14.03.2011 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Kosovaarse staatsburgerschap te bezitten [...].

Uit het Eurodacverslag van 14.03.2011 blijkt dat betrokkene in Frankrijk asiel heeft aangevraagd. De Franse autoriteiten hebben op datum van 01.04.2011 het verzoek voor betrokkene ingewilligd op basis van art. 16.1 .e. van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.03.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag waarop hij vervolgens toegaf dat hij in Frankrijk inderdaad asiel had aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij in 2009 Kosovo verlaten zou hebben met de bestelwagen, richting Servië. Via Hongarije, Oostenrijk en Italië zou hij naar Frankrijk gereisd zijn. In Frankrijk zou hij asiel hebben aangevraagd en verbleven hebben tot eind 2010. Betrokkene stelt dat zijn asielaanvraag in Frankrijk werd afgewezen en dat hij vrijwillig zou zijn teruggekeerd naar Kosovo. Wanneer hij echter zou zijn teruggekeerd kan betrokkene echter niet zeggen, behalve dat het eind 2010 zou zijn geweest. Vervolgens zou hij op 04.03.2011 Kosovo opnieuw verlaten hebben en via Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland richting België gereisd zijn waar hij op 09.03.2011 zou zijn aangekomen. Op 14.03.2011 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Met betrekking tot betrokkenes verklaringen dat hij in 2009 van uit Frankrijk zou zijn teruggekeerd naar Kosovo (DVZ, 14.03.2011 vraag 14 & 15), dient te worden opgemerkt dat betrokkene buiten zijn verklaringen niet het minste begin van bewijs kan voorleggen van zijn terugkeer. De ident[if]iteitskaart (ID02328715) die betrokkene neerlegde tijdens zijn asielaanvraag is uitgegeven op 01.12.2008 en dus nog van voor zijn asielaanvraag in Frankrijk en kan dus niet als bewijs van een terugkeer beschouwd worden. Dat betrokkene van zijn verklaringen aangaande zijn terugkeer geen concrete elementen of bewijzen kan voorleggen doet dan ook ernstige twijfels reizen over de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vrijwillige terugkeer naar Kosovo.

De geloofwaardigheid van het geheel van betrokkenes verklaringen wordt bovendien verder ondergraven door de vaststelling dat betrokkene eerst verklaarde nergens anders asiel te hebben aangevraagd en pas na confrontatie met het Eurodacverslag van 14.03.2011 waaruit duidelijk blijkt dat hij in

Frankrijk asiel heeft aangevraagd, toegang in Frankrijk asiel te hebben aangevraagd. Hieruit blijkt duidelijk dat betrokkene doelbewust getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden.

Bovendien stelt betrokkene advocaat Meester Andrien in zijn tussenkomst per fax van 06.04.2011 dat zijn cliënt in 2009 naar Frankrijk trok, er asiel aanvraag hij er niet werd geholpen en besloot om naar België te komen (tussenkomst Meester Andrien, dd. 06.04.2011, p. 1). In België zou betrokkene bij zijn tante zijn gaan wonen (tussenkomst Meester Andrien, dd. 06.04.2011, p. 1). Meester Andrien geeft hier zelf aan dat zijn cliënt vanuit Frankrijk naar België is gekomen en ondergraaft daarmee definitief de geloofwaardigheid van de verklaringen van zijn cliënt die zelf verklaarde dat hij eind 2010 vanuit Frankrijk zou zijn teruggekeerd naar Kosovo en vervolgens begin maart 2011 Kosovo opnieuw verlaten zou hebben richting België.

Aan de verklaarde terugkeer naar Kosovo kan dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asiel-aanvraag dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten. Het feit dat zijn asielaanvraag in Frankrijk zou zijn afgewezen is niet te beschouwen als een "niet correcte of onmenselijke behandeling" door de Franse autoriteiten.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.03.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden hij precies in België asiel wilde aanvragen. Betrokkene verklaarde daarop dat hij zich veiliger voelt in België (DVZ, vraag 19).

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat een oom van hem in Zwitserland zou verblijven maar dat hij niet weet waar (DVZ, vraag 17). Een tante van betrokkene [S. F.] [...] zou in België in Luik verblijven (DVZ, vraag 16). Met betrekking tot deze verklaarde tante in België dient te worden opgemerkt dat het hier een tante van betrokkene betreft en dat zowel zijn tante als betrokkene zelf meerderjarig zijn. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn tante en valt derhalve niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in art 2.i van de Dublin-II-Verordening. Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde tante asiel aanvraag in België op 09.08.1999 en dat deze asielaanvraag door de Commissaris-generaal op 13.05.2005 zonder voorwerp werd afgesloten op basis van toenmalige art. 55 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Een toepassing van art. 7 van de Dublin-II-Verordening is op dit punt derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag om toepassing van art. 15 van de Dublin-II-Verordening door Meester Andrien in zijn tussenkomst van 06.04.2011 (p. 2 van 30), omdat betrokkene verklaarde tante in België zou verblijven, dient te worden opgemerkt dat art 15 enkel betrekking heeft een op verzoek door een andere lidstaat, hetgeen in casu niet het geval is aangezien België aan Frankrijk gevraagd heeft betrokkene terug te nemen op basis van art 16.1c. van de Dublin-II-Verordening en Frankrijk dit terugnameverzoek heeft ingewilligd op art 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. Een toepassing van art 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Meester Andrien maakt eveneens een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) over voor zijn cliënt (tussenkomst Meester Andrien, 04.06.2011; p. 18-30). Meester Andrien toont echter niet aan waarom hij dit arrest (nr° 56.201 van 17.02.2011) van de RVV voorlegt hetgeen toch op zijn minst verwacht kan worden van een raadsheer die dergelijke acties onderneemt.

Met betrekking tot een eventuele schending van art. 8 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat er vooreerst gekeken dient te worden of er ook sprake is van een bestaand familie- en gezinsleven. Daarbij dient vooreerst te worden vastgesteld dat betrokkene geen deel uitmaakt van het gezin van de tante die in België zou verblijven aangezien hij geen deel uitmaakt van de gezinsleden van zijn tante zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene tante op 09.08.1999 in België het statuut van vluchteling aanvraag. Deze asielaanvraag werd op 13.05.2005 afgesloten met een beslissing zonder voorwerp” op basis van het toenmalige art. 55 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Betrokkene verklaarde tante ontving voordien (op 07.02.2005) een titel van onbeperkt verblijf en verwierf weliswaar ondertussen eveneens het Belgische staatsburgerschap maar dit gegeven wijst op zich niet op een familie- of gezinsleven. Betrokkene zelf is immers pas meer dan tien jaar na de aankomst van zijn verklaarde tante in België zelf naar België gekomen. Bovendien blijkt dat betrokkene voordien in Frankrijk asiel heeft aangevraagd en daar volgens zijn eigen verklaringen één jaar verbleven zou hebben alvorens een aantal maanden terug te keren naar Kosovo en vervolgens naar België te komen, terwijl hij volgens zijn advocaat in 2009 asiel aanvraag in Frankrijk en vervolgens naar België kwam op 09.03.2011 en bij zijn tante introk. Dat betrokkene pas nadat zijn asielaanvraag in Frankrijk werd afgewezen afhankelijk van de verklaringen die men volgt, in casu die van betrokkene of zijn raadsheer, terugkeerde naar Kosovo en dan naar België reisde of vanuit Frankrijk naar België reisde om uiteindelijk in maart 2011 bij zijn tante in te trekken, laat dan ook ernstige twijfels ontstaan over de aanwezigheid van een familie- of gezinsleven en dus een eventuele inbreuk op art. 8 van het EVRM bij een overdracht aan Frankrijk. De vaststelling dat betrokkene op 09.03.2011 in België is toegekomen en vervolgens bij zijn verklaarde tante in Luik is ingetrokken en zich eveneens op dat adres heeft laten registreren en daar op het moment van deze beslissing bijna één maand verblijft, kan echter niet beschouwd worden als een bestaand familie- of gezinsleven. Bovendien verbleef betrokkene voor hij naar zijn tante in België kwam volgens zijn eigen verklaringen gedurende één jaar in Frankrijk en vervolgens een aantal maanden in Kosovo en volgens betrokkene advocaat verbleef betrokkene na zijn asielaanvraag in Frankrijk tot aan zijn aankomst in België op 09.03.2011 langer als anderhalf jaar in Frankrijk waardoor een overdracht aan Frankrijk geen inbreuk is op art. 8 van het EVRM bij gebrek aan een duidelijk aantoonbaar familie- of gezinsleven. Dat betrokkene verklaarde tante via betrokkene advocaat een schrijven aan de DVZ overmaakt in het kader van diens aanvraag 9ter om te stellen dat ze haar “neef” heeft opgevangen en voor hem zorgt geeft de indruk van een gesolliciteerd document in het kader van zijn aanvraag 9ter en wordt in het kader van de Dublin-procedure waarbij de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld niet in overweging genomen. Dat betrokkene bovendien op enige wijze (medisch, financieel, etc...) effectief afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn verklaarde tante wordt bovendien nergens aannemelijk gemaakt. Integendeel, betrokkene tante verblijft sinds 09.08.1999 in België terwijl betrokkene in september 2009 Kosovo heeft verlaten, in Frankrijk asiel aanvraag, afhankelijk van wiens verklaringen men volgt, na ongeveer één jaar zou zijn teruggekeerd naar Kosovo en vervolgens een aantal maanden later naar België zo zijn vertrekken of na zijn asielaanvraag in Frankrijk verbleven zou hebben tot hij doorreisde naar België, waardoor men toch wel ernstig kan twijfelen aan de effectieve afhankelijkheid van betrokkene van zijn in België verblijven tante. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art 7., art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde. Een mogelijke schending of inbreuk op art. 8 van het EVRM bij een overdracht naar Frankrijk is eveneens niet aangetoond.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij veel hoofdpijn heeft (DVZ, vraag 20).Op 06.04.2011 diende betrokkene per aangetekend schrijven voor een aanvraag van machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 08.04.2011 onontvankelijk verklaard aangezien de aanvraag werd ingediend op 06.04.2011, dus na de invoeging op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en bijgevolg niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt. De medische getuigschriften die werden overgemaakt zijn bovendien niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de

asielaanvraag die aan de Franse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Franse autoriteiten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij werpt bij wijze van exceptie op dat verzoekende partij geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing en het beroep derhalve onontvankelijk is, omdat verzoekende partij op 18 april 2011 werd overgebracht naar Frankrijk

3.2. Daar een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing evenwel tot gevolg heeft dat verwerende partij opnieuw een standpunt zal dienen in te nemen omtrent de vraag of de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij, kan verwerende partij niet gevolgd worden in haar standpunt dat uit het loutere feit dat verzoekende partij werd overgebracht naar Frankrijk zou kunnen afgeleid worden dat zij geen belang meer heeft bij het ingestelde beroep.

De aangevoerde exceptie is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Eerste grief: Schending van artikel 8 EVRM

Verzoeker verwijst uiteraard naar de arresten van Uw Raad van 17 februari 2011 en meer bepaal artikel 56.201 dat perfect toepasbaar is in onderhavige geval.

Verzoeker herneemt bijgevolg onderdelen van dit arrest om de redenering later aan zijn dossier toe te passen.

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

3.3.2.2.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden

beslissing is genomen (cf EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.3.2.2.2. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

1) Betreffende het bestaan van een gezinsleven

Verzoeker heeft uiteengezet in welke zin hij psychische stoornissen had die hem er toe geleid hebben om een regularisatie aanvraag in te dienen op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet (stuk 3). Deze aanvraag werd overgemaakt aan de Dublin cel van verwerende partij maar niet ten gronde onderzocht wegens een beweerde ongepaste standaard medisch verzoekschrift. Deze beslissing werd natuurlijk aangevochten;

Verzoeker is dus geestelijk ziek en heeft stabiliteit nodig. Zijn tante heeft hem sinds zijn aankomst in België meteen laten inschrijven bij haar, samen met haar gezin bestaande uit twee kinderen en haar echtgenoot.

Laten we meteen onderlijnen dat de verwantschap tussen de tante van verzoeker en verzoeker zelf nergens betwist wordt.

Verweerder beschikte over het attest gezinssamenstelling (stuk 4).

Op zijn bijlage 26 die hij van verweerder verkreeg bij de indiening van de asielaanvraag op 14 maart 2011, gaf hij het volgend adres aan [...] te 4000 Luik, zijnde het adres van zijn tante (stuk 5).

Ter gelegenheid van de Dublin interview, vertelde verzoeker dat zijn tante in België woont en dat hij met haar verblijft.

Bovendien, schreef de tante van verzoeker tevens een getuigschrift waarin heel duidelijk staat dat ze voor verzoeker zorgt die vandaag ver van enige familiale band is en zich in een zeer zwakke psychische staat bevindt (stuk 6).

Verzoeker werpt op dat dit getuigschrift een gesolliciteerd karakter vertoont.

Verzoeker kan enkel hierop antwoorden dat het net de bedoeling is van een getuigschrift een feit aan te tonen. Een getuigschrift wordt steeds opgevraagd met oog op het aantonen van een situatie. Uw Raad kan zich moeilijk in het huis van de tante en verzoeker begeven om te zien op welke manier ze samen leven of mee naar de Dokter gaan als de tante van verzoeker er hem naar toe brengt...

Verzoeker ziet niet in op welk ander manier hij zijn effectief familiaal leven zou kunnen aantonen.

In het arrest nummer 56.210 werd vastgesteld dat 3.3.2.2.5.:

“Om te beoordelen of er in casu sprake is van een gezinsleven dient te worden nagegaan of er nog banden waren tussen de verzoekende partij en haar vader. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 14 december 2010 in België aankwam. Bij liet indienen van haar asielaanvraag gaf zij hetzelfde adres in België op als haar vader. De verzoekende partij legt tevens een kopie neer van het immatriculatieattest van haar vader, waaruit blijkt dat deze op hetzelfde adres verblijft. De verzoekende partij heeft ten tijde van haar verhoor verklaard dat zij naar België is gekomen om haar broer en vader te vervoegen.... Voorts heeft de verzoekende partij ook laten uitschijnen dat haar vader haar nodig heeft. In haar verzoekschrift citeert de verzoeker de partij, ter staving van haar eerdere verklaringen, een attest van de psychotherapeute die haar vader bijstaat.. Uit dit attest blijkt dat de verzoekende partij van bij haar aankomst in België gezorgd heeft voor haar vader. Ook dit gegeven lijkt op het eerste gezicht te wijzen op het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De exact zelfde redenering kan in onderhavige geval gehouden worden.

2) Betreffende de positieve verplichting

Het arrest van Uw Raad nummer 56.210 bepaal[t] dat:

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM”.

Verzoeker verliet Kosovo omdat hij er persoonlijke problemen kende maar ook omdat hij aan psychische stoornissen lijdt die in Kosovo niet behandeld kunnen worden. Verzoeker verwijst hieromtrent naar zijn regularisatieaanvraag 9 ter.

Hij moest bijgevolg zijn gezinsleden in Kosovo achterlaten, zijnde twee zussen en één broer en zijn ouders.

De tante van verzoeker bezit de Belgische nationaliteit en zal dus hoogst waarschijnlijk haar leven verderzetten in België. Ze is een waarborg van stabiliteit voor verzoeker en is zeker niet van plan om te verhuizen. Ze kan verzoeker opnemen en voor hem zorgen.

Bovendien, dient zijn nood aan familiaal leven ook gemeten te worden ten aanzien van zijn jonge leeftijd (hij is amper 21 jaar oud), zijn verleden en vooral zijn psychische stoornissen.

Bij gevolg, zou hij zich niet ergens anders kunnen vestigen om zijn familiaal leven te [ei]den, noch in Frankrijk, noch in Kosovo.

Tweede grief:

Verzoeker is van mening dat er onmogelijk een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd mag worden na een afwijzing van een 9 ter aanvraag die niet ten gronde beoordeeld werd zonder een schending van artikel 3 EVRM met zich mee te brengen.

Eenzijds, werden zijn medische stukken niet onderzocht zodanig dat toepassing gemaakt moet worden van de rechtspraak van Uw Raad: « Een verwijderingsmaatregel ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vw, onontvankelijk werd verklaard, zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht werden, schendt art. 3 EVRM wanneer nergens uit de motivering blijkt dat de administratie onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de verzoeker, een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst (RvV 14.397, 25 juli 2008 - noot - RvV 37.026, 15 januari 2010 - RvV 39.483, 26 februari 2010 - RvV 41.760, 19 april 2010).

Anderzijds, als men de bestreden beslissing uitvoert, wordt er impliciet geaccepteerd dat verzoeker niet terug naar Kosovo keerde en dus niet over een nieuw element beschikt om een tweede asielaanvraag in te dienen. Er werd toepassing gedaan van artikel 16.1.e van de Dublin II verordening, wat betekent dat verzoeker in Frankrijk reeds uitgeprocedeerd is. Verzoeker zou dus terug naar Kosovo gevoerd worden waar hij geen toegang zou hebben op de nodige verzorging zoals uiteengezet werd in de 9 ter aanvraag.

4.2. Verwerende partij antwoord als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer op te merken dat het arrest waarnaar verzoeker verwijst, handelt over de verhouding tussen verzoekster en haar vader. Verwerende partij ziet niet in, in welke mate dit arrest op verzoekers situatie van toepassing kan zijn, nu in casu verzoeker de nadruk legt op zijn relatie met zijn tante, en geenszins op de relatie met zijn vader.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd bij toepassing van de Dublin II Verordening, waarbij Frankrijk werd aangeduid als bevoegde lidstaat. In het kader van Dublin II werd vervolgens onderzocht waar verzoekers familieleden zich bevinden en of er al dan niet een grond bestaat opdat de asielaanvraag van verzoeker alsnog in België behandeld dient te worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat er rekening gehouden werd met de rechten beschermd door artikel 8 EVRM. Gelet op

de gegevens zoals die zich voordoen in het administratieve dossier werd er op redelijke wijze geoordeeld dat er in casu niet gesproken kan worden van een relatie tussen verzoeker en zijn tante die voldoende hecht zou zijn om onder de bescherming van artikel 8 EVRM te vallen. Immers, de tante van verzoeker verblijft reeds meer dan tien jaar in België zonder verzoeker. Bovendien koos verzoeker er voor om een asielaanvraag in Frankrijk in te dienen in plaats van zich onmiddellijk te begeven naar zijn tante in België. Hij verbleef daarenboven één jaar in Frankrijk, eveneens zonder zijn tante. Pas na het indienen van zijn asielaanvraag trok hij bij zijn tante in, waardoor er geenszins kan gesteld worden dat er sprake is van een bestaand familie- of gezinsleven. Evenmin wordt door verzoeker aannemelijk gemaakt effectief afhankelijk te zijn van zijn tante. Dit wordt eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 59.786 d.d. 15 april 2011.

Zelfs indien aangenomen zou worden dat er wel degelijk sprake is van een familieleven, heeft verwerende partij de eer op te merken dat artikel 8 EVRM een correcte toepassing van de vreemdelingenwet en van de Dublin II Verordening niet in de weg staat. In casu is Frankrijk de bevoegde lidstaat en valt de tante van verzoeker, zoals reeds supra uiteengezet, niet onder het toepassingsgebied van artikel 2.i van de Dublin II Verordening. Het louter inroepen van artikel 8 EVRM volstaat niet op de toepassing van de Dublin II Verordening te ontwijken.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing Dublin II verordening genomen waarbij op uitvoerige wijze ingegaan werd op de feitelijk en juridische grondslagen op basis waarvan de beslissing genomen werd.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Waar verzoeker een schending van artikel 3 EVRM aanvoert en hij verwerende partij verwijt geen onderzoek te hebben geleverd naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM in de onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag 9ter, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat aangezien de aanvraag onontvankelijk werd verklaard er niet diende te worden ingegaan op de gegrondheidsfase. Bovendien is het hier de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) die wordt aangevochten en een lezing van die beslissing maakt duidelijk dat er wel

degelijk rekening is gehouden met artikel 3 EVRM. Immers, de vijfde paragraaf van de bestreden beslissing luidt als volgt:

(...) Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten. Het feit dat zijn asielaanvraag in Frankrijk zou zijn afgewezen is niet te beschouwen als een 'niet correcte of onmenselijke behandeling' door de Franse autoriteiten."

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM, moet verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zal worden terug geleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Verzoekende partij moet hiervoor concrete bewijzen voorleggen. Uit het administratieve dossier blijkt geenszins dat verzoeker niet zou kunnen reizen. Evenmin werden stukken bijgebracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker in Frankrijk niet de nodige medicatie en medische begeleiding zou kunnen krijgen.

De verwerende partij is van mening dat algemene en vage stellingen, die geen verband houden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij, niet voldoende zijn om een schending van artikel 3 EVRM te bewijzen. Verzoeker moet aantonen met feiten en elementen die haar persoon betreffen, dat er risico op zulke gevaren bestaat. Zulks is in casu niet gebeurd.

"Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 21 maart 2002 nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977) . " (RVV, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)"

4.3.1. Wat de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.3.2. In een eerste onderdeel van haar enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is, zoals verzoekende partij terecht stelt, een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening gehouden heeft met de rechten die beschermd worden door artikel 8 van het EVRM. Verwerende partij oordeelde evenwel dat er in casu niet kon gesproken worden van een relatie tussen verzoekende partij en haar tante die voldoende hecht is om onder de bescherming van deze verdragsbepaling te vallen. Verwerende partij baseerde haar standpunt op het feit dat de tante van verzoekende partij reeds meer dan tien jaar in België verblijft zonder verzoekende partij en dat verzoekende partij zich na haar vertrek uit Kosovo niet naar haar tante in België begaf, doch er voor koos een asielaanvraag in Frankrijk in te dienen en meer dan een jaar in dat land te verblijven. Verwerende partij motiveerde tevens dat het feit dat verzoekende partij pas na het indienen van een asielaanvraag in België bij haar tante introk en zich op haar adres liet inschrijven niet volstaat om te kunnen spreken van een bestaand familie- of gezinsleven. Verwerende partij lichtte verder toe dat niet blijkt dat verzoekende partij effectief afhankelijk is van haar tante. Zij zet ook nog uiteen dat de tante van verzoekende partij weliswaar een schrijven overmaakte waarin wordt vermeld dat zij haar neef opvangt en voor hem zorgt, doch dat dit stuk een gesolliciteerd karakter heeft en daarom niet aanvaard wordt als een bewijs.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf aangeeft haar ouders en haar broer en zussen in Kosovo als haar gezinsleden te beschouwen. Daarnaast moet worden vastgesteld dat verzoekende partij de vaststellingen van verwerende partij niet weerlegt dat zij toen zij omwille van niet nader omschreven "*persoonlijke problemen*" en haar psychische stoornissen haar gezinsleden verliet, zij zich niet naar haar tante in België begaf, doch er voor opteerde een asielaanvraag in te dienen in Frankrijk. Uit het niet betwiste gegeven dat verzoekende partij toen zij problemen had verkoos naar een land te vertrekken waar zij geen familieleden had die haar konden opvangen, terwijl zij een tante had in België, blijkt dat de relatie tussen verzoekende partij en haar tante niet zeer nauw was. De Raad dient tevens vast te stellen dat verzoekende partij niet op een coherente wijze communiceert omtrent het ogenblik dat zij Kosovo verlaten heeft. In een eerste versie stelt zij Kosovo in 2009 verlaten te hebben, maar te zijn teruggekeerd nadat haar asielaanvraag in Frankrijk was afgewezen. Indien deze versie van de feiten correct is dan impliceert dit dat zij, ondanks het feit dat zij psychische problemen had die volgens haar niet in Kosovo konden behandeld worden, toch liever naar Kosovo terugkeerde dan een beroep te doen op een familielid in een buurland van Frankrijk. Indien haar andere versie van de feiten, namelijk dat zij in 2009 uit Kosovo vertrok en er nooit terugkeerde, correct is, dan houdt dit in dat zij, ondanks haar jeugdige leeftijd en haar problemen, gedurende meer dan een jaar verkoos geen beroep te doen op de hulp of ondersteuning van haar tante. In geen van beide gevallen kan derhalve besloten worden dat er een hechte relatie is tussen verzoekende partij en haar tante. Het gegeven dat verzoekende partij nu aangeeft te willen verblijven bij haar tante, en deze haar verzoek steunt, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Er dient immers herhaald te worden dat artikel 8 van het EVRM enkel bestaande gezinsrelaties beschermt en uit deze verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

De verwijzing naar het arrest nr. 56 210 van de Raad is in casu niet dienstig. De feitelijke situatie die aan de basis lag van voormeld arrest, waar sprake was van een ouder-kindrelatie en waarbij een ernstige vorm van afhankelijkheid werd aangetoond, is immers niet vergelijkbaar met deze in voorliggende zaak.

Verzoekende partij, die slechts korte tijd op precaire wijze in België verbleef, maakt daarnaast niet aannemelijk dat enig aspect van haar privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, in het gedrang werd gebracht door de bestreden beslissing.

De Raad kan derhalve slechts vaststellen dat verzoekende partij niet aantoont dat de beoordeling van haar situatie door verwerende partij – dat geen schending van een door artikel 8 van het EVRM beschermde situatie aannemelijk werd gemaakt – incorrect is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.3. In een tweede onderdeel van haar enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De verzoekende partij stelt dat haar aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden immers slechts onontvankelijk werd verklaard en dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in een dergelijk geval – waarbij haar medische toestand niet onderzocht werd – een schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt.

Aangezien verzoekende partij echter reeds werd overgebracht naar Frankrijk en de bevelcomponent van de bestreden beslissing dus reeds uitgevoerd werd kan niet ingezien worden welk belang zij nog heeft bij dit onderdeel van het middel.

De Raad merkt ten overvloede op dat uit het feit dat de aanvraag om medische redenen die door verzoekende partij werd ingediend niet ten gronde werd onderzocht en haar een bevel om het grondgebied werd betekend hoe dan ook niet zonder meer kan afgeleid worden dat zij zal onderworpen worden aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het loutere feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen als onontvankelijk werd afgewezen laat op zich namelijk niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zal beïnvloed worden dat kan besloten worden tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partij een medisch attest heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij lijdt aan een depressie, dat zij daarom medicatie dient te nemen en dat een terugkeer naar Kosovo een stressfactor kan zijn die de ziekteverschijnselen kan verergeren. Uit deze gegevens kan echter niet afgeleid worden dat verzoekende partij niet kon terugkeren naar Frankrijk, land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van haar nieuwe asielaanvraag. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook niet dat verzoekende partij gezien haar depressie niet kon reizen. Voorts werd geen enkel stuk aangebracht waaruit zou kunnen afgeleid worden dat verzoekende partij in Frankrijk niet de nodige medicatie en medische begeleiding zou kunnen krijgen of dat zij in dat land incorrect zou behandeld worden. Er is derhalve geen indicatie dat de overbrenging van verzoekende partij naar Frankrijk en het feit dat zij in Frankrijk dient te verblijven tijdens de behandeling van haar asielaanvraag op zich een inbreuk op artikel 3 van het EVRM inhoudt. Er dient daarenboven op gewezen te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk).

Verzoekende partij voert nog aan dat in de bestreden beslissing impliciet wordt gesteld dat zij niet naar Kosovo terugkeerde en er dus geen nieuwe gegevens zijn om een tweede asielaanvraag in te dienen. Zij stelt dat zij dus in Frankrijk als uitgeprocedeerd zal beschouwd worden en zal worden teruggebracht naar Kosovo, alwaar zij niet de nodige verzorging zal krijgen.

Allereerst dient vastgesteld te worden dat in de bestreden beslissing geen uitspraak gedaan wordt omtrent de vraag of verzoekende partij al dan niet over nieuwe gegevens beschikt die toelaten een tweede asielaanvraag te onderbouwen. In deze beslissing wordt louter gesteld dat Frankrijk, gelet op de bevoegdheidsregels die voorzien zijn in de verordening 343/2003/EG, verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

Daarnaast moet worden benadrukt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de situatie in Frankrijk in aanmerking heeft genomen en dienaangaande het volgende heeft gesteld:

“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Verzoekende partij weerlegt dit standpunt niet en brengt geen gegeven aan waaruit ook maar enige indicatie zou kunnen afgeleid worden dat Frankrijk personen, met miskenning van artikel 3 van het EVRM, repatrieert naar hun land van herkomst of dat vreemdelingen, die in het kader van de verordening 343/2003/EG naar Frankrijk teruggestuurd worden er onderworpen worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Zelfs indien verzoekende partij nog een belang zou hebben bij het aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM geschonden werd, dan nog dient te worden gesteld dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekende partij ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK